

กะบามะเงบู

ฉันเห็นน้ำตา
 ฉันเห็นรอยยิ้ม
 ฉันเห็นการแตกสลาย
 เห็นความหวังกำลังเกิดขึ้นใหม่
 มันซ่อนอยู่ในคนคนเดียว

ฉันไม่เห็นอะไรเลย
 ได้ยินแต่คำบอกเล่า
 พวกเขาลุกขึ้นสู้
 แม้รู้ว่าชัยชนะคือบทกวีที่สูญหาย
 ความพลัดพรากรอคอยเขาอยู่ในเช้าวันใหม่
 เขาบอกฉันอย่าถามซ้ำได้ไหม
 “พวกฉันเจ็บปวดมามากพอแล้ว”
 “ฉันแค่อยากมีชีวิต”
 ลืมตาตื่นมาและจิบกาแฟในเช้าวันใหม่

เขาก็เหมือนฉันเหมือนคุณ
 อัมเพลงในยามบ่าย
 ล้อมวงกินข้าวกับคนรักในยามค่ำ
 รื่นเริงกับแสงสี
 สุขกับบุญนิยม
 กระทั่งวันหนึ่งปีศาจร้ายผู้หิวกระหาย
 มาพรากทุกอย่างไปจากเขา

พรากแม่ไปจากลูก
 พรากคนรักไปจากอ้อมกอด
 พรากครูไปจากโรงเรียน
 พรากหมอไปจากโรงพยาบาล
 พรากอนาคตไปจากหนุ่มสาว
 พรากน้ำตาไปจากนัยน์ตา
 พรากเลือดเนื้อที่จุดกระเด็นด้วยคมกระสุน

เขาลุกขึ้นสู้
 ด้วยสัญชาตญาณของสัตว์ที่มีกระดูกสันหลัง
 แม้รู้ว่าคือหายนะ
 เป็นสัญญากับปีศาจ
 มีอิสรภาพเป็นเดิมพัน
 มีการถูกโอบยี้และความหิวโหยเป็นเครื่องมือทดสอบ
 เหมือนนักวิ่งมาราธอนที่ไม่รู้จักเส้นชัย
 มันปล่อยให้เขาวิ่ง...วิ่งต่อไป
 ไม่รู้จักจบสิ้น
 ส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น
 จากปู่สู่แม่
 จากแม่สู่ลูก
 และจะส่งต่อไปอีกนับสหัสวรรษ

จากวันเป็นเดือนล่วงเลยนับปี
 เขาจากบ้านมาไกล
 หลงลืมทางกลับบ้าน
 บ้านที่ถูกเผาจากความทรงจำ
 ถึงความฝันที่เคยก่อร่าง

ถึงคราวต้องแตกสลาย
บ้านฉันไม่ใช่บ้านเขา
ที่นี่ไม่ต้อนรับ?

ฉันไม่เคยเห็นน้ำตา
เห็นเพียงแต่คนที่อยู่ตรงหน้า
มีเลือดเนื้อและผิวหนัง
มีความฝันเหมือนกันกับฉัน
มีความรักและการปฏิบัติ
มีความเกลียดชังต่อปีศาจ
ที่หักหาญทำลายความฝันนั้น
มันออกเล่า
ทั้งยามหลับและยามตื่น
ฝันคืนจากฝันร้าย
สู่ความจริงที่ขมขื่น

ฉันหมดคำที่จะพูด
เพราะคำพูดไร้ความหมาย
ฉันเกลียดคำบดชบ
ที่พร่าพรรณนา
คนเราเลือกเกิดไม่ได้
แต่เลือกที่จะเป็นได้
มึงลองสลบที่ยืนบ้างไหม
จะรู้ว่าโลกใบนี้โสมมเพียงใด

ในวันที่ฟ้ายังไม่เปลี่ยนสี
เขาตอบฉันว่า

วันพรุ่งนี้คืออะไร
 มีวันพรุ่งนี้อยู่จริงหรือ
 และถ้าหากวันนั้นมาถึง
 ชีวิตและความฝันของฉันจะกลับมาไหม
 วันพรุ่งนี้
 อีกวัน
 และอีกวัน
 เมื่อไหร่กันที่จะถึง
 ถ้าวันพรุ่งนี้คือความหวัง
 มันก็ช่างเป็นความหวังที่ไกลนับปีแสง

เขาบอกฉันอีกครั้ง
 มันต้องการกองทัพอสูรกาย
 มันจับคนที่เขารัก
 คนแล้วคนเล่า

ดวงตาคู่นั้น
 สายตาที่จ้องมองมา
 แข็งกร้าวและอ่อนหวานในคราวเดียวกัน
 ส่งความหมายที่มากกว่าความรัก
 แต่มันคือความถวิลหา
 เสรีภาพ
 ชีวิต
 จิตวิญญาณ
 ความฝัน
 ถ้อยคำไร้ความหมาย
 เพราะสิ่งที่ฉันเห็น

คือความจริงที่บอกว่า
พวกเขาจะไม่หยุดต่อสู้
จนกว่าโลกจะดับสูญ
เมื่อวันนั้นมาถึง
ฉันและเขา
จะร้องบรเพลง
บทเพลงกะบามะเจ้บูร่วมกัน

*“เพลงกะบามะเจ้บูมีความหมายว่า เราจะไม่มีวันจำนนจนกว่าโลกจะดับสูญ
เป็นเพลงที่ใช้ในเหตุการณ์การประท้วงเรียกร้องประชาธิปไตยครั้งใหญ่ในเมียนมา
เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 1988 หรือที่เรียกกันว่าเหตุการณ์ 8888”*

*“โดยเสียงเพลงกะบามะเจ้บูกลับมาดังขึ้นอีกครั้ง
หลังเหตุการณ์รัฐประหารเมียนมา เมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2021
และถูกใช้เป็นเพลงเพื่อแทนสัญลักษณ์แห่งการปฏิวัติของชาวเมียนมา”*

ผู้เขียน
ณัฐภาพ สังเกต